

מחנה במצור במעמקי הודו־סין

מכנסים כוחות רבים יותר, ויש ומרכזים הם דיביזיות אחדות; ואילו הצרפתים שבים ומחשישים למוצב תגבורת, עד למכסימום כושר־הקיבול שלו; עד מהרה נוצר מצב, אשר בו, מחד גיסא, מסוכן לאנשיו־אטמינה לתקוף — ומאידך גיסא, אין ביכולת הצרפתים לסגת.

נהדר הוא הארגון הצרפתי לחיזוק מוצבים־קדמיים בצורים אלה ולהספקתם; אולם אין במעלותיו אלה כדי לכסות על קשיי המצב בדיאן־ביאן־פו. אין כאן כל אפשרות של הפתעה. הכוחות הצרפתיים המסייעים, הנתונים לתצ־פית מוחלטת מן הרמות החולשות שמסביב, אינם יכולים לערוך כאן פעולות הטעיה והסחה מאותו סוג אשר איפשר להם אשתקד לפנות בשלום את נאסאם (צפונית לדיאן־ביאן־פו); בארץ־שבטי תאי, מרוחקת אף היא מאוד מהנאנוי, בירת טונקין, מרכז השליטה הצרפתית). שוב נתונה היזמה בידי של הגנרל גיאפ; כל עוד לא העתיק מכאן חלק ניכר מן הגייסות אשר אתו — אין הצרפתים יכולים להעז ולזוז מכאן לאיזה כיוון שהוא.

הפעם מביאים גייסות ויאטמינה לשדה המערכה אף את הארטילריה שלהם — ולא את המרגמות בלבד, כפי שקורה לעתים כה קרובות. נמצאים ברשותם כ־25 הוביצרים בני 105 מ"מ (אשר מקורם באותו נשק שניתן בשעתו ע"י ארה"ב לצבא צ'אנג־קאי־שק בסין), ומספר גדול בהרבה של תותחים־קלים יותר. הם מתקנים וסוללים כבישים סביב לדיאן־ביאן־פו, כדי שיהיה לאליידם לגרור את כלי הארטילריה שלהם אל עמדות־הירי הרצויות באמצעות הטרק־טורים שסופקו להם ע"י סין. לפי שעה התנהלה ההפגזה הויאטמינית רק למקוטעין, והיתה מכוונת תמיד על חלקת־ההמראה (פגז אחד נפל במרחק של כ־10 מטרים בלבד מהמטוס הארבעה־מנועי היחיד שנחת פה); אולם אם יעלה בידם להביא לכאן כמות מספיקה של תחמושת, עלולים המגינים למצוא את עצמם במצב לא נוח. מטוסים צרפתיים מאכנים, ומפציצים, מדי יום ביומו עמדות־תותחים חדשות של האויב, אלא שחיילי ויאטמינה מתחפרים ברוב מרץ, ממש כמו הצרפתים, ונראה כי הגנרל גיאפ עומד להשֶׁתהות כאן עוד זמן מה.

בעוד חדשים ומחצה תתחיל עונת הגשמים. האדמה האדומה שבמדרונות־הגבע הקטנים תיהפך לבוצ נזול, שדות האורז יתמלאו מים, והנהר הקטן — אשר בעיקולו מחזיק גדוד של "לגיון־הזרים" במוצב המבודד שבדרומו של העמק — יעלה על גדותיו וישתפך. החיים מתחת לפני הקרקע עתידים להיות לעסק "דביק" ומאוס למדי. אכן, לעת עתה, הרי זה מצור "דה־לופס". באתי לדיאן־

רשימת־כתבתו זו של סופר־עתונות בריטי (רול נוקס), העושה מזה שנים בדרומה של אסיה — ערכה ועניינה כיום נובעים בראש וראשונה מן העובדה כי היא נכתבה בעת המעשים עצמם, בראשיתו של חודש מרס, כחדשיים לפני לכידת המוצבים האחרונים שבמערך דיאן־ביאן־פו, כשהמצור על דיאן־ביאן־פו עמד ב"שלבו התיכון". על כן, תיאורי המצבים והעובדות שברשימה הנם בגדר עדוּת־בִּשְׂעֵת־מֵעֵת, באין בידי הכותב האפשרות לראות מראש את הבאות — אך גם באין בידי האפשרות לתרץ בניתוחיו את התוצאות שבאו כבר לאחר כתיבתו.

ס"ו אלף גברים ונערה אחת¹ — ה"אחות רחמניה" היחידה שבחבר אנשי הרפואה והעזרה־הראשונה, המשמר שים את הגייסות הנצורים — זהו ציבור "שוכני המערות" (ביחוד בשעות האור!) שנקלע למישור קט זה בטבורו של אי־שם. הם אוכלים מתחת לפני הקרקע, ישנים מתחת לפני הקרקע, ונלחמים מתוך מערכת עמדות־מגן תת־קרקעיות. מסביב להם, מן ההרים החולשים, צופים ללא־הרף על המגינים 30.000 אנשי צבא־ויאטמינה שבפיקודו של הגנרל גיאפ.

מבצר דיאן־ביאן־פו זה שבהודו־סין, השוכן כ־500 ק"מ מערבית מהנאנוי, הריהו המוצב־המוגן היחיד בצפונה של ויאטנא, מחוץ לדלתת הנהר־האדום, ששרד לגייסות־האיחוד־הצרפתי — ועם זאת הוא כמעט ונטול כל חשיבות צבאית שהיא. הוא נמצא באזור מייצ־אורז היחיד כמעט שבארץ־שבטי־התאי — שאת עיקרה איבדו הצרפתים במהלך השנתיים האחרונות — ושוכן הוא משני עבריה של דרך עזת־טלטלה, המוליכה מלאיצ'או שבגבול חבלי צ'ין (בקצה צפון־מזרחה של בורמה) אל לואנג־פראבאנג, בירתה של מלכות לאוס — ותו לא. אולם יותר מתריסר גדודים צר־פתיים וויאטנאמיים יושבים מחופרים על פני המישור, מחכים להתקפתם, המשתהית מזה זמן, של אנשי ויאטמינה. מצבים מעין זה חוזרים וגשנים בתמידות במלחמת הודו־סין. אנשי ויאטמינה עולים על מוצב של כוחות האיחוד־הצרפתי המוגן בעצמה מועטת. הצרפתים — בהשתמשם באמצעי־התמרון היחיד בו חולשים הם בשלמות — חיש מביאים תגבורת למוצב בדרך האויר. אנשי ויאטמינה

(1) נוסח הסרט מהראשונים בהם הופיעה דיאנה דארבין: "מאה גברים ונערה אחת"...

המערך-המבוצר של דיאן-ביאן-פו — בסיס גייסות-מוטסים בג'ונגל

הבקעה-המישורית, מוקפת הגבעות (שנראות כאן בעומקן של התצלום), הנמצאת במרכז של שטחי ג'ונגל נרחבים, מכילה נחלים ותעלות, חלקות אורז, מטעים וקטעי צמחית-פרא. בתוך אלה נחפרו מערכות ביצורי השדה הנראות במידת-מה בתצלום על רקעו של השטח המגוון. משען חשוב לבסיס-מוגן זה שימש שדה-התעופה הנראה באמצע התצלום ואשר במהלך הקרבות על דיאן-ביאן-פו הפך הוא עצמו לשדה-התנגשות.

פקה במצנחים, אשר תכופות מצניחים בהן עד 180 טון ליום (בשלושים הצנחות). המגינים הקיפו עצמם ב-2000 טון תיל דוקרני ודרשו עתה 100 טון נוספים לצורך תיול-מחדש, דבר אשר יהיה בו הכרח לרגל השינויים במערך העמדות לקראת עונת הגשמים. לכל מתחם מוגן-בידי-הגדוד כרי-נחיתה משלו בשביל הליקופטרים, כדי שאפשר יהיה לספק לו אספקה, או לפנות את פצועיו, אם יקרה ויבודד ע"י חיילי ויאטמינח.

כבכל פעם בזירת הודו-סין, כך גם כעת, הוכן הכל הכנה מושלמת לקראת המערכה — אשר מתחוללת בה בפועל לעתים כה רחוקות.

ביאן-פו במטוס שנשא אתו גם דגרי צבאי, המביא עמו את המכתבים ה"טריים" מהבית; אני עומד לצאת את המקום באחד המטוסים הרבים המבצעים את הספקתם היומיומית של הגייסות בירקות טריים. מנות מזון שלמות לעשרה ימים, בשביל כל שוכני המבצר, מצויות כאן במלאי-תדיר; ובין השאר תמצא כאן גם שוחה נרחבת, מכוסה יריעות-אוהל, המלאה כדי-סין. במזנון המפקדה יכול אתה להתכבד בבירה קרה-כקרת, ובגבינת קאמאמבאר מצויינת. בני אלג'יר ומרוקו מקבלים את ה"קוס-קוס" שלהם, ואילו בני ויאטנם — את האורז והאטריות שלהם.

מכסימום של 120 מטוסים ליום מקיימים את הספקתה של דיאן-ביאן-פו מן האויר, שלא למנות את הטלות האס-